

Список використаних джерел: 1. Айвазян С. А. Классификация многомерных наблюдений / С. А. Айвазян, З. И. Бежаева, О. В. Староверов. – М. : Статистика, 1974. – 240 с. 2. Налимов В. В. Теория эксперимента / В. В. Налимов. – М. : Наука, 1971. – 208 с. 3. Горбань А. Н. Нейронные сети на персональном компьютере / А. Н. Горбань, Д. А. Россиев. – Новосибирск : Наука, 1996. – 276 с. 4. Симанков В. С. Системный анализ в адаптивном управлении : монография / В. С. Симанков, Е. В. Луценко, В. Н. Лаптев ; под науч. ред. В. С. Симанкова. – Краснодар : ИСТЭК КубГТУ, 2001. – 258 с. 5. Таунсенд К. Проектирование и программная реализация экспертных систем на персональных ЭВМ / К. Таунсенд, Д. Фохт. – М. : Наука, 1990. – 320 с. 6. Шмелев А. Г. Психодиагностика и новые информационные технологии / А. Г. Шмелев // Компьютеры и познание. – М. : Наука, 1990. – С. 87–105.

Надійшла до редколегії 08.04.2013

Блажевский Е. Н. Криминологическая обстановка: проблемы мониторинга

Проанализирована авторская методика мониторинга криминологической обстановки и описана процедура ее экспериментальной проверки. На конкретных примерах рассмотрены прикладные основы применения методики, выделены проблемные моменты и предложены пути их решения.

Ключевые слова: мониторинг, преступность, противодействие, криминологическая обстановка, эксперимент, показатели, данные, методика.

Blazhivskiy Y. M. Criminological situation: monitoring problems

The article analyzes the author's methods of criminological situation monitoring and decrypts the experimental procedure of its verification. Principles applying techniques in the specific examples are considered, problems are highlighted and solutions proposed.

Keywords: monitoring, crime, prevention, criminological situation, experiment, parameters, data, methods.

УДК 343.9(477)

О. В. Грищенко

ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ ОБ'ЄКТА ЗЛОЧИНУ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТ. 126 КК УКРАЇНИ (ПОБОЇ І МОРДУВАННЯ)

Досліджено проблемні питання визначення об'єкта злочину, передбаченого ст. 126 КК України «Побої і мордування». Наведено думки різних авторів з приводу визначення самого поняття «об'єкт злочину» та проаналізовано зміст таких понять, як «здоров'я», «шкода здоров'ю» «честь і гідність», які охоплюють собою безпосередній об'єкт побоїв і мордувань.

© Грищенко О. В., 2013

Ключові слова: об'єкт злочину, суспільні відносини, побої і мордування, здоров'я особи, честь і гідність.

Визначення і детальний розгляд змісту об'єкта злочину дозволяє з'ясувати сутність соціальних цінностей, що забезпечуються суспільними відносинами та перебувають під охороною закону про кримінальну відповідальність, суб'єктів, які безпосередньо зацікавлені в їх охороні, та соціального зв'язку між особами, що є учасниками таких відносин. Окрім того, характеристика об'єкта злочину може сприяти уточненню встановлених законодавцем обмежень і, відповідно, дії кримінально-правової норми, розмежуванню злочинного від незлочинного в поведінці конкретної особи, а також служити у правозастосовній діяльності орієнтиром для правильної кваліфікації вчиненого діяння і його наслідків. Саме тому пропонувану статтю присвячено кримінально-правовій характеристиці злочину, відповідальність за який передбачена ст. 126 КК України. Чинним КК передбачена відповідальність за умисне завдання удару, побоїв або вчинення інших насильницьких дій, які завдали фізичного болю і не спричинили тілесних ушкоджень (ч. 1 ст. 126 КК).

Протягом тривалого часу відомі вчені-криміналісти підходили до вирішення цієї проблеми з різних позицій. Значна увага аналізу об'єкта злочину в цілому приділялася М. Й. Коржанським, Б. С. Нікіфоровим, В. Я. Тацієм, А. А. Тер-Акоповим, А. В. Наумовим, В. М. Трубниковим, В. П. Ємельяновим, Г. П. Новоселовим, С. Б. Гавришчем та іншими. Проте, проблематиці об'єкта складу злочину «Побої і мордування» приділялося небагато уваги, тому аналіз його змісту дозволить вирішити поставлене завдання в новому аспекті.

Об'єкт злочину – один із обов'язкових елементів складу злочину. Як філософська категорія об'єкт являє собою те, що протистоїть суб'єкту в його предметно-практичній і пізнавальній діяльності.

Під об'єктом злочину у кримінальному праві зазвичай розуміють те, на що здійснює посягання особа, яка вчиняє злочин, і чому заподіюється реальна шкода або створюється загроза її заподіяння [1, с. 82]. При цьому серед вчених-криміналістів відсутня однастайна думка про те, що саме безпосередньо складає зміст даного поняття.

А. А. Піонтковський ще в 1925 р., виходячи із загального марксистсько-ленінського вчення про злочин, писав, що об'єктом будь-якого злочинного посягання виступають суспільні відносини, тобто певні зв'язки між суб'єктами відносин, що складаються у процесі їх матеріальної чи духовної діяльності.

Після скасування комуністичної ідеології розвиток доктрини кримінального права проходив під впливом новітніх ідеологічних, політичних, економічних та соціально-правових відносин. Відбувся перегляд ролі окремого індивіда в рамках держави і суспільства,

що призвело до спроб деконструкції панівної концепції «суспільні відносини – об'єкт злочину».

Так, Є. В. Фесенко відстоює концепцію «об'єкт злочину – цінності». До їх структурних елементів автор відносить п'ять класів компонентів: потерпілих; їх інтереси та права; соціальні зв'язки; предмети (матеріалізовані блага); нематеріалізовані блага, які належать потерпілим [2, с. 47–52].

Більш радикальну позицію висловив С. Б. Гавриш, який вважає, що кримінальне право охороняє матеріальні цінності й блага, життя, здоров'я, природне середовище тощо. Тобто, об'єктом є «правове благо як визначена цінність», а не певна форма його прояву – той чи інший зв'язок між суб'єктами відносин [3, с. 4, 5].

Штучною вважає натомість об'єкта як суспільних відносин відомий вітчизняний криміналіст В. П. Ємельянов, який обґрунтовує, що в кримінальному законодавстві прямо вказується на охорону конкретних реалій дійсності, а не суспільних відносин у будь-якій сфері чи таких, що створюються з якогось приводу. Реальною категорією дійсності, яка, на думку науковця, може охопити собою всі об'єкти злочинів, є «сфери життєдіяльності людей» [4, с. 11].

В. М. Трубников натомість визначає категорію об'єкта злочину як охоронювані законом права, свободи й законні інтереси людини і громадянина, на які посягає особа, яка чинить злочин, і яким внаслідок цього заподіюється або може бути заподіяна істотна шкода [5, с. 17].

Однак щодо вказаних концепцій вважаємо за можливе висловити такі ж зауваження, що були озвучені щодо теорій блага, цінностей, людини як об'єкта злочину. «Сфери життєдіяльності людини» є надто широким за обсягом визначенням, що включає до своєї структури як саму людину, так і навколишній світ, і навряд чи вносить ясність у вирішення питання щодо трактування об'єкта злочину. Спроба визнання об'єктом злочину лише охоронюваних законом прав, свобод і законних інтересів людини та громадянина свідчить лише про те, що в таких випадках шкода заподіюється суспільним відносинам шляхом злочинного впливу на один із їх структурних елементів – суб'єкти або предмет. Посягаючи на конкретні елементи суспільних відносин, особа загалом впливає на суспільні відносини. У зв'язку з цим і посягання на права, свободи й законні інтереси людини і громадянина є посяганням на суспільні відносини.

Взагалі ж, за підрахунками М. В. Сенаторова, на сьогодні з урахуванням вищезгаданих відомо вже близько десятка різних теорій об'єкта злочину [6, с. 133–140]. Однак їх детальний огляд і розробка не є завданням цієї наукової статті. Вважаємо за можливе приєднатися до концепції об'єкта злочину як суспільних відносин, які охороняються кримінальним законом та яким злочином заподіюється шкода (створюється загроза її заподіяння), оскільки на тепе-

рішній час вона найбільш детально розроблена та в достатній мірі дозволяє вирішувати завдання, які постають у цьому дослідженні.

У науковій літературі всі автори обґрунтовано виходять з того, що суспільні відносини – це визначені зв'язки між суб'єктами відносин, що складаються у процесі їхньої матеріальної і духовної діяльності [7, с. 14]. Зміст суспільних відносин включає діяльність їх учасників, реалізацію ними прав і свобод, задоволення значущих для них інтересів. Як справедливо зауважував В. М. Кудрявцев, у реальному житті різноманітні суспільні відносини щільно переплітаються, злочини посягають на багато об'єктів [8, с. 134, 135]. Відтак, розмежування складів злочинів за розділами Особливої частини КК не завжди дозволяє точно і правильно кваліфікувати суспільно небезпечні діяння.

Стаття 126 КК України «Побої і мордування» міститься у розділі II Особливої частини КК України «Злочини проти життя та здоров'я особи». З цього випливає, що законодавець родовим об'єктом злочину, що розглядається, вважає саме життя і здоров'я особи. Однак, питання визначення родового об'єкта злочинів проти життя і здоров'я особи є достатньо суперечливим у теорії кримінального права.

Так, більшість вчених у своїх дослідженнях вказують, що родовим об'єктом злочинів проти життя та здоров'я є власне особа [9, с. 474; 10, с. 3; 11, с. 49]. При цьому особу розглядають не тільки як біологічного індивіда, але як істоту соціальну – учасника (суб'єкта) наявних суспільних відносин.

На нашу думку, слід розглянути зміст таких категорій, як «особа» і «людина», оскільки в теорії кримінального права та законодавстві відбувається їх змішування та підміна.

На думку Н. М. Ярмиш, «особа – це лише певна властивість людини, причому властивість суто соціальна. Людина ніколи не стане особою без спілкування з іншими людьми. Поза соціальним оточенням у неї не можуть з'явитися навіть такі елементарні людські риси, як прямоходіння і володіння мовою. Але навіть ці навички ще не свідчать про виникнення особи. Вона з'являється на більш високій сходинці соціалізації людини. Особа – це властивість, яка полягає в можливості свідомого вибору людиною варіантів своєї поведінки. Особа нерозривно пов'язана з наявністю певної свободи» [12, с. 5].

Справедливими, на наш погляд, з цього питання є твердження М. Й. Коржанського, який писав, що поняття «людина» слід розглядати в ширшому значенні, ніж «особа», оскільки «особа» – це та ж сама людина, але вона повинна розглядатися тільки як суспільна, соціальна істота. Коли мова йде про «особу», ми відволікаємося від біологічної, природної її сторони. Маленька дитина або психічно хвора людина не можуть визнаватися особою, а «кримінальний закон охороняє людину не тільки і не стільки як живу біологічну істоту, але, головним чином, як особу в її суспільному розумінні, як органічне поєднання біологічного і соціального» [13, с. 9].

Отже, для правильного визначення родового об'єкта злочинів проти життя та здоров'я слід виходити саме з поняття «людина», а не «особа». Адже родовим об'єктом злочину, передбаченого ст. 126 КК України, є суспільні відносини, що забезпечують реалізацію людиною права на життя та здоров'я. З приводу безпосереднього об'єкта цього злочину, серед науковців точаться дискусії, оскільки диспозиція досліджуваного злочину сформульована законодавцем як: «умисне завдання удару, побоїв або вчинення інших насильницьких дій, які завдали фізичного болю і не спричинили тілесних ушкоджень». Саме відсутність тілесних ушкоджень – порушення анатомічної цілості тканин, органів та їх функцій – дає підстави окремим науковцям ставити під сумнів думку, що безпосереднім об'єктом побоїв та мордування (ст. 126 КК України) є здоров'я людини.

Встановлення об'єкта зазначеного складу злочину ускладнюється тим, що законодавець прямо не визначає його в положеннях згаданої норми. Завдання побоїв – це самостійний склад злочину, який є відмінним від заподіяння легкого, середньої тяжкості або тяжкого тілесного ушкодження. Якщо внаслідок завдання побоїв, тобто ударів чи інших насильницьких дій, навіть у разі, коли вони мали характер мордування, буде заподіяно шкоду здоров'ю тяжкого, середньої тяжкості чи легкого ступенів, то вчинене буде кваліфікуватися не за ст. 126 КК України, а залежно від конкретних обставин справи за ст. 121–125, 128 КК України.

У правозастосовній практиці виникають труднощі під час кваліфікації таких діянь, як побої та мордування, диференціації та індивідуалізації відповідальності за ці діяння. Вказане викликане тим, що юридична природа складу злочину, передбаченого ст. 126 КК України, має доволі складний і невизначений характер: з одного боку, побої та мордування віднесені законодавцем до злочинів проти здоров'я, як у попередньому КК 1960 р., з іншого – в теорії кримінального права і в практиці застосування кримінально-правових норм свого роду непорушним постулатом, незаперечним фактом є думка, згідно з якою побої не становлять особливого виду ушкоджень, ступінь тяжкості заподіяної шкоди здоров'ю в цих випадках не визначається, тобто шкода здоров'ю як така відсутня. Що стосується мордувань, то вони характеризуються заподіянням фізичних чи психічних страждань, внаслідок яких може бути заподіяна шкода здоров'ю, проте вона може і не настати.

Виникає логічне питання: на якій підставі ця норма розташована в Розділі II Особливої частини КК України, до складу якого включено діяння, які заподіюють певну шкоду здоров'ю людини або ставлять у небезпеку заподіяння шкоди? Для вирішення вказаних проблем виникає потреба з'ясувати, що є безпосереднім об'єктом цих діянь та якою повинна бути конструкція кримінально-правових норм про побої та мордування.

Як свідчить аналіз робіт теоретиків кримінального права дореволюційного та радянського часу, дискусії з приводу об'єкта цього

злочину велися досить активно і мали характер злободенної проблеми протягом тривалого часу. Разом із тим, бурхливе обговорення сутності об'єкта побоїв та мордувань не призвело до вирішення зазначених вище проблем на законодавчому рівні.

Інтегруючи наукові позиції теоретиків радянського і пострадянського етапів розвитку науки кримінального права, можна виділити чотири підходи до визначення безпосереднього об'єкта побоїв і мордувань. Прихильники першого з них визнають таким здоров'я людини [11, с. 73; 14, с. 65].

Представники другого підходу безпосереднім об'єктом злочину, передбаченого ст. 126 КК України, вважають тілесну недоторканість [9, с. 548; 15, с. 234].

Послідовники третьої позиції по суті взагалі ніяк не визначають об'єкт побоїв і мордувань, вважаючи умовним їх віднесення до злочинів проти здоров'я [13, с. 155; 16, с. 386].

Перш за все, важливо встановити зміст поняття «шкода здоров'ю», а для цього необхідно вирішити питання: що слід розуміти під терміном «здоров'я», який має досить неоднозначний і різноплановий характер. Насамперед, це пов'язано з тим, що розуміння здоров'я може бути представлено на різних рівнях, з різних позицій.

З медичної точки зору, здоров'я коротко можна визначити як стан нормального функціонування органів і систем людського організму, що виявляється в його фізичному та психічному благополуччі, забезпечує йому життєдіяльність і соціальну активність [17, с. 224, 225].

Юридичний зміст терміна «здоров'я» у кримінальному законодавстві не розкривається, що тягне за собою різноманітність його тлумачень теоретиками цієї та суміжних галузей права. Так, на думку О. С. Никифорова, здоров'я – це загальний нормальний стан людського організму в цілому, що виражається у правильному його функціонуванні [18, с. 77]. М. І. Загородников визначає здоров'я як стан людського організму, при якому нормально функціонують усі його частини, органи і системи [19, с. 16]. На жаль, наведені визначення страждають однобічністю, пов'язаною із фізико-психічною характеристикою людини, і не враховують його соціальної сутності.

На нашу думку, юридичний підхід до визначення поняття здоров'я (і, відповідно, «шкоди здоров'ю») повинен бути нерозривно пов'язаний з медичним аспектом і включати дослідження фізичного, душевного і соціального стану людини як єдиного цілого. Терміни «здоров'я» і «шкода здоров'ю» мають складний медико-юридичний зміст, що повинен бути чітко прописаний у законі про кримінальну відповідальність.

На підставі викладеного вважаємо, що здоров'я – наявний якісний стан організму людини до вчинення щодо неї злочину, який характеризується певним рівнем фізичного, психічного і соціального

благополуччя, що дозволяє повноцінно брати участь у суспільних відносинах (користуватися благами життя).

Поняття «шкода здоров'ю» кримінальним законодавством також не розкривається, внаслідок чого воно є предметом дослідження науки кримінального права. У кримінальному праві поняття «шкода здоров'ю» включає в себе такі категорії, як психічні розлади, венеричні захворювання, ВІЛ-інфекція та тілесні ушкодження як одну з можливих форм заподіяння шкоди здоров'ю людини. Розмежування між поняттями «тілесні ушкодження» і «шкода здоров'ю» необхідно проводити з позицій судової медицини: поняття «тілесне ушкодження» має стосунок до будь-якого стану людини – прижиттєвого або посмертного, а «шкода здоров'ю» – тільки до прижиттєвого, що більш тісно пов'язує його з об'єктом досліджуваного злочину. Крім того, заподіяння шкоди здоров'ю обумовлене виключно протиправними діями, в той час як заподіяння тілесного ушкодження – як протиправними, так і не протиправними діями. Отже, ст. 126 КК України встановлює кримінальну відповідальність за завдання удару, побоїв або вчинення інших насильницьких дій, які заподіяли фізичний біль, але не спричинили тілесних ушкоджень.

Відповідно до законодавчого підходу, фізичний біль, фізичні та психічні страждання, заподіяні потерпілому шляхом одноразового або систематичного завдання ударів, побоїв, вчинення інших насильницьких дій, не розцінюються як такі, що впливають на здоров'я людини, зменшують її фізичне, душевне, соціальне благополуччя, знижують фізіологічний стан організму на більш низький якісний рівень. Разом із тим, як уже вище зазначалося, досліджуваної склад злочину розміщено в розділі II Особливої частини КК, у якому передбачено відповідальність за суспільно небезпечні діяння, що посягають на життя або здоров'я людини.

Іншими словами, законодавець не заперечує згубного впливу побоїв і мордувань на організм людини, однак внаслідок незначного їх характеру волі обмежитися лише констатацією факту вчинення діянь, передбачених ст. 126 КК України, замовчуючи про ступінь їх шкідливості для здоров'я людини. Навряд чи можна погодитися з подібною позицією. Мова закону повинна бути чіткою, ясною і однозначною. Кримінальне право не може допускати припущень, має оперувати єдиним термінологічним апаратом.

Виходячи з вищевикладеного, уявляється доцільним виділення четвертого ступеня тяжкості шкоди здоров'ю, не пов'язаної з втратою працездатності, до якої можна віднести усі випадки погіршення здоров'я (у тому розумінні, яке представлено вище), викликані протиправним насильницьким впливом на організм потерпілого, чи це відчуття фізичного болю, нездужання, психічні переживання і страждання, чи інші погіршення загального стану, що перешкоджають нормальній життєдіяльності людини.

Підсумовуючи викладене, слід зазначити, що побої та мордування можна віднести до багатооб'єктних злочинів, тобто до тих, які заподіюють шкоду не одному, а двом і більше об'єктам кримінально-правової охорони. При цьому основним безпосереднім об'єктом таких посягань слід вважати той, який визначає характер злочинів, його соціальну сутність. Головною метою цього виду злочину є заподіяння больових відчуттів жертві, бажання спричинити їй фізичні та психічні страждання, переживання. Нерідко жорстоке поводження з боку винного, заподіяний біль, відчуття власної безпорадності зберігаються в пам'яті потерпілого набагато довше, ніж на тілі сліди від побоїв. Психічні переживання від перенесеного приниження часті та гідності жертви застосованим щодо неї насильством у сукупності з больовими відчуттями посилюють почуття фізичної і моральної пригніченості потерпілого, в кінцевому підсумку згубно позначаючись на стані його здоров'я. Іншими словами, в будь-якому випадку людина зазнає негативних змін в організмі, його якісний стан зменшується на більш низький рівень. Тому основним безпосереднім об'єктом побоїв і мордувань виступає здоров'я людини, а додатковим безпосереднім – честь і гідність особи.

Список використаних джерел: 1. Кримінальне право України: Загальна частина : підручник / Ю. В. Александров, В. І. Антипов, М. В. Володько та ін. ; за ред. М. І. Мельника та В. А. Клименка. – К. : Атіка, 2008. – 376 с. 2. Фесенко Є. В. Злочини проти здоров'я населення та системи заходів з його охорони : монографія / Є. В. Фесенко. – К. : Атіка, 2004. – 280 с. 3. Гавриш С. Б. Теоретическіе предпосылки исследования объекта преступлений / С. Б. Гавриш // Право и политика. – 2000. – № 11. – С. 4–15. 4. Емельянов В. П. Понятие объекта преступлений в уголовно-правовой науке / В. П. Емельянов // Право і Безпека. – 2002. – № 4. – С. 7–11. 5. Трубников В. М. Поняття об'єкта злочину з нових позицій / В. М. Трубников // Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія: Право. – 2009. – Вип. 1 (5). – С. 14–18. 6. Сенаторов М. В. Об'єкт злочину та його відображення в законі про кримінальну відповідальність / М. В. Сенаторов // Питання боротьби зі злочинністю. – Вип. 7. – 2003. – С. 133–145. 7. Таций В. Я. Объект и предмет преступления в советском уголовном праве / В. Я. Таций. – Харьков : «Вища школа», Изд-во при ХГУ, 1988. – 197 с. 8. Кудрявцев В. Н. Общая теория квалификации преступлений / В. Н. Кудрявцев. – 2-е изд., перераб. и доп. – М. : Юристъ, 2007. – 304 с. 9. Курс советского уголовного права : в 3 т. / отв. ред. Н. А. Беляев, М. Д. Шаргородский. – Л. : Изд-во Ленингр. ун-та, 1973. – Т. 3. – 836 с. 10. Сташис В. В. Личность под охраной уголовного закона (Глава III УК Украины с научно-практическим комментарием) / В. В. Сташис, М. И. Бажанов. – Симферополь : Таврида, 1996. – 236 с. 11. Кримінальне право України (Особлива частина) : підручник / [кол. авт.: А. В. Байлов, А. А. Васильев, О. О. Житний та ін.] ; за заг. ред. О. М. Литвинова ; наук. ред. серії О. М. Бандурка. – Х. : Вид-во ХНУВС, 2011. – 572 с. 12. Ярмыш Н. Н. Уголовная ответственность за доведение до самоубийства : автореф. дис. на соиск. ученой степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.08 «Уголовное право и криминология; исправительно-трудовое право» / Ярмыш Наталья Николаевна. – Харьков, 1992. – 13 с. 13. Коржанський М. Й.

Кваліфікація злочинів проти особи і власності / М. Й. Коржанський. – К. : Юрінком, 1996. – 144 с. **14.** Российское уголовное право : учебник : в 2 т. / под ред. Л. В. Иногамовой-Хегай, В. С. Комиссарова, А. И. Рарога. – 2-е изд., перераб. и доп. – М. : Проспект, 2007. – Т. 2 : Особенная часть / Г. Н. Борзенков, Л. В. Иногамова-Хегай, В. С. Комиссаров и др. – 664 с. **15.** Кондрашова Т. В. Проблемы уголовной ответственности за преступления против жизни, здоровья, половой свободы и половой неприкосновенности / Т. В. Кондрашова. – Екатеринбург, 2000. – 347 с. **16.** Кримінальний кодекс України : Науково-практичний коментар / [Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, С. Б. Гавриш та ін.] ; за заг. ред. В. В. Сташиса, В. Я. Тація. – Вид. 4-те, доповн. – Х. : Одісей, 2008. – 1208 с. **17.** Малая медицинская энциклопедия : в 6 т. / глав. ред. В. И. Покровский. – М. : Сов. энцикл., 1991. – Т. 2 : Грудь – Кюммеля болезнь. – 624 с. **18.** Никифоров А. С. Ответственность за телесные повреждения по советскому уголовному праву / А. С. Никифоров. – М. : Госюриздат, 1959. – 128 с. **19.** Загородников Н. И. Преступления против здоровья / Н. И. Загородников. – М. : Юрид. лит., 1969. – 164 с.

Надійшла до редколегії 22.04.2013

Грищенко А. В. Проблемы определения объекта преступления, предусмотренного ст. 126 УК Украины (побои и истязания)

Исследованы проблемные вопросы определения объекта преступления, предусмотренного ст. 126 УК Украины «Побои и истязания». Приводятся мнения разных авторов по поводу определения самого понятия «объект преступления», а также анализируется содержание таких понятий, как «здоровье», «вред здоровью», «честь и достоинство», которые охватывают собой непосредственный объект побоев и истязаний.

Ключевые слова: объект преступления, общественные отношения, побои и истязания, здоровье личности, честь и достоинство.

Gryshenko O. V. The problems of defining crime's object which under Art. 126 of the Criminal Code of Ukraine (beatings and torture)

This article is devoted to envisage the object offense under Art. 126 of the Criminal Code of Ukraine «Beating and torture». Views of different authors on the definition of the term «object offense» are considered, and analyzed the content of such concepts as «health», «injury» «honour and dignity», which includes a direct object beatings and torture are given.

Keywords: object of the crime, public relations, beatings and torture, the person's health, honour and dignity.

